št. 26, 24. december 2017

Božič 2017

Odkar je Jezus v Betlehemu stopil na zemljo je Emanuel – Bog z nami. Z vsakim človekom hodi, z vsakim deli veselje in žalost, up in trpljenje. Kakor tedaj se tudi danes ne vsiljuje nikomur, vse pa vabi: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, ranjeni in pobiti v srcu.« On, ki je premagal hudobijo, greh in smrt, ima moč, da v vsako srce prinese duhovno veselje, tolažbo in mir.

Vsem želim, da bi v letošnjih praznikih bili deležni teh njegovih darov. Njegova pomoč naj vas spremlja tudi v novem letu.

Vaš župnik

BOŽIČNO VOŠČILO SLOVENSKIH ŠKOFOV

Dobro, pošteno, pravično in sveto

Dragi bratje duhovniki, redovniki, redovnice, verniki in vsi ljudje dobre volje!

Evangelisti, predvsem Luka, opisujejo božični dogodek, ko se je Bog sklonil k nam ljudem, ko je Večni postal človek, da bi za vedno ostal z nami. To vsebino premišljujemo, to vsebino oznanjamo, to vsebino skušamo živeti. Božično skrivnost, ki nam je otipljivo blizu v jaslicah, globoko in pristno doživljajo otroci. Odrasli pogosto preveč razumsko dojemamo skrivnosti Božjega učlovečenja. Toda čim bolj smo otroci, bolj čutimo nevidni dotik Božje roke, ko se On, nevidni, dotika našega srca. In predvsem to naj bi se v božičnih dneh zgodilo. Tudi poklicni oznanjevalci vesele novice in vsi verniki naj bi doživeli Božji dotik. Da bi se učlovečeni Bog tako dotaknil našega srca, da bi ostalo »dobro, pošteno, pravično in sveto«, kakor je zapisal Božji služabnik Alojzij Kozar.

In ravno zato je Bog postal človek. Zato Bog vedno znova prihaja med nas. Zato se Bog vedno znova dotika našega srca, da bi to srce (p)ostalo »dobro, pošteno, pravično in sveto«. Dobro – kar je temeljna odlika vsakega človeka in kar se izraža v vsakdanjih drobnih dejanjih. Pošteno – kar je profesor dr. Anton Trstenjak posebej označil kot značilnost Slovencev, ki pa danes žal vse bolj izginja. Pravično – kar presega zavezanost zakonu, pravilom in predpisom ter ohranja Božji pogled na človeka in svet. Sveto – kar povzema vse druge kreposti in je končni cilj in najvišja sreča vsakega človeka.

Želimo, da bi bilo vsako srce »dobro, pošteno, pravično in sveto«. Naj ta želja v teh božičnih praznikih doseže vse ljudi dobre volje in naj bo to vodilo vsakega človeka tudi v novem letu 2018. Blagoslovljen božič želimo vsem bolnim in trpečim, vsem rojakom v zamejstvu in po svetu, pa tudi tistim, ki v izpovedovanju vere niso združeni z nami. Naj nas vse združuje prizadevanje, da bi bilo vsako srce »dobro, pošteno, pravično in sveto«.

Vaši škofje

Praznična Oznanila boste dobili dan pred božičem. Z njimi boste še lepše obhajali te lepe praznike, ki naj v vsako družino, še več, v vsako srce prinesejo božično toploto, mir in nežnost, kot se rad izrazi naš papež Frančišek. Vsi smo tega potrebni. Ko boste na svete večere pokropili, pokadili in v molitvi priporočali sebe in svoje Bogu, ne pozabite na veliko župnijsko družino, še posebej na osamljene, bolne in trpeče. Vse vključimo v svojo molitev in dobre želje.

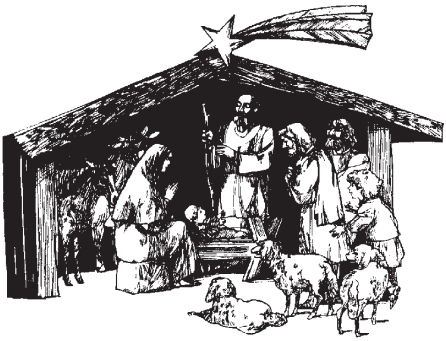

Božične maše bodo kot navadno. Ob 17.00 na sveti večer je sveta maša za otroke in tiste, ki k polnočnici ne morejo. Takrat se zbere v cerkvi navadno izredno veliko ljudi, saj sveti večer nikogar ne pusti neprizadetega. V Ponikvah je polnočnica ob 22.00, na Vidmu pa ob 24.00. Pred polnočnico bomo pol ure molili rožni venec in vmes peli božične pesmi. Tik pred polnočno sveto mašo bo zbor zapel slovesno pesem DRUGI ADVENT – GLEJTE, PRIHAJA GOSPOD, s katero nas pesnik Jože Veseljak in skladatelj Jože Trošt spomnita na zadnji prihod Kristusa ob koncu sveta, ko bo prišel, da svoje izvoljene popelje v večno srečo. Sedaj prihaja tiho in skromno, kar bo takoj zatem pokazala nežna pesem Sveta noč, takrat pa bo prišel v vsej lepoti, veličastvu in slavi.

Na sveti dan so po stari navadi svete maše ob 8.00 v Podgori, ob 9.00 v Kompoljah ob 10.30 pa je slovesna maša v farni cerkvi. Večerna sveta maša je zaradi pohoda na Kamen vrh že ob 16.00. Pri njej pa poje zbor iz Ponikev.

Sveti Štefan – dan samostojnosti, je takoj po božiču, ko se bomo z veliko hvaležnostjo spominjali, kako smo 23. decembra 1989 s 95-odstotno udeležbo glasovali za samostojno in neodvisno državo, ki je bila razglašena 26. decembra. Pri vseh mašah bomo molili za Slovenijo, ki danes doživlja krizo, saj ji vladajo ljudje, ki jim resnica in vrednote malo pomenijo. Sveta maša ob pol enajstih bo prav za domovino in vas lepo k njej vabimo.

Blagoslov konj bo po tej sveti maši pred gasilskim domom.

V četrtek je god nedolžnih otrok. Zvečer bomo med sveto mašo blagoslovili otroke, ki se je bodo udeležili.

Staro leto in praznik svete družine sta letos na nedeljo. Zahvalili se bomo Bogu za vse dobrote, četudi leto ni bilo v vsem najboljše. Prav je, da se spomnimo svetopisemskega Joba, ki je ob velikih pre-

izkušnjah dejal: »Če smo dobro znali sprejemati, zakaj ne bi tudi hudega.«

Novo leto, praznik Božje matere Marije, ki je tudi dan miru, bomo praznovali kot vsako nedeljo. Pri vseh mašah ja ta dan darovanje za potrebe cerkve. Maša ob 10.30 bo ustanovna in jo bo duhovnik opravil za vse tiste, ki so v zgodovini dali kako posest cerkvi, da bi se jih trajno spominjala pri sveti daritvi.

V času, ko vera pri mnogih upada, saj marsikatera družina sploh ne daje več za maše, druge pa vse združijo v eno, je toliko bolj važno, da molimo za tiste, za katere nihče ne moli. In takih je na žalost vedno več.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA, ki jo izvajajo otroci za potrebe v misijonih, je izredna pomoč misijonarjem. Z lanskimi darovi so opremili šolo v Malaviju, zgradili župnijski dom v Zambiji, zdravstveni center na Madagaskarju, da omenimo samo največje projekte. Koledniki se pridružite svojim vrstnikom iz Avstrije, Hrvaške, Nemčije, Madžarske, Romunije, Italije, Poljske, Slovaške, Belgije in še kje. Mnogim ljudem boste omogočili lepše in srečnejše življenje.

Na praznik treh kraljev boste skupaj z otroki, ki so zbirali za misijone, v adventu prinesli svoje darove pri maši na oltar, da jih bomo oddali na misijonskem središču, ta pa jih bo posredoval v misijone.

EX eksodus TV

Plakat in listi na oglasnih omaricah pod korom farne cerkev vas spomnijo na TV-exsodus, ki že deseto leto z velikim naporom skrbi za verske oddaje, ki mnogim ljudem, zlasti starejšim in bolnim, pomagajo doživljati svete maše, verske obrede, razne molitve in odlične oddaje. Začeli so iz nič, delujejo v težkih pogojih, vsak naš dar jim je v veliko pomoč. Kdor bi želel in mogel pomagati, lahko pokliče na 064 118 001 ali piše na info@exsodus.si.

Božič gasilca Roka

Ivan Grandovec

Dedek Jože je po smrti žene Marije začutil veliko praznino v hiši. Tudi leta, ki so šla že proti devetdesetim, so ga opominjala, da tako ne bo več dolgo šlo. Odločiti se bo moral za dom ali pa dobiti nekoga, da bo vsaj kdaj pa kdaj pogledal v njegovo kmečko sobo ter skrbel za hišo in njeno okolico. Ko je obiskal prijatelja v domu, je ugotovil, da je na toplem, da je dobro postrežen in tudi maša je v objektu. Torej vse, kar človek na stara leta potrebuje. Pri sebi je modroval: Res je, da je v domu za vse poskrbljeno, lepo počiščeno, vendar to ni zame. Jaz sem doma v tej hiši, ki sva jo s pokojno ženo Marijo gradila pred več kot šestdesetimi leti. Kako naj sedaj vse te spomine zapustim? Pogleda na vrt, kjer je moja Marija gojila najlepše rože, ne morem zapustiti. Kolikokrat sem bil v cerkvi ponosen na mojo Micko, ko sem med mašo iskal ob oltarjih njene rože. Takoj sem jih našel, saj je iz njih vela ljubezen, s katero jih je gojila.

Tako je že pred leti ponudil vnukinji Tini hišo, ki je bila sicer potrebna obnove. Z Rokom sta njegovo ponudbo rada sprejela. V nekaj letih sta jo energetsko lepo obnovila. Dedka je motilo le to, da nista bila poročena.

Z leti so ga vse manj ubogale noge, zato je komaj čakal, da je Rok prišel iz službe, da ga je z vozičkom popeljal na dvorišče pred hišo. Na vse večje praznike ga je Rok peljal v cerkev, po maši pa ga je prišel iskat. Ob letošnji veliki noči se je ded Jože opogumil in rekel Roku: »Če ne boš ti nekje v bližini mene, me ni treba peljati k maši. V cerkvi se počutim kot nebodigatreba, kot da sem ti nujno zlo. Če bi se ti zavedal, da sem Tini dal hišo, da lahko sedaj živiš kot gospod in ne kot berač, bi bil meni hvaležen in me ne bi samega pustil v bližini oltarja.« Rok je že hotel dedku povedati, da bi moral biti tako kot večina njegovih vrstnikov v domu in da naj bo srečen zaradi njega in vnukinje Tine, ki imata veliko dela z njim. Ker so bili prazniki, se je umiril in rekel: »Dedek, saj bi bil tudi jaz pri maši, vendar se mi zdi, da me vsi gledajo postrani, ko ne grem k obhajilu, zato se med mašo raje sprehodim po pokopališču, grem na kavo in pod korom počakam, da te

odpeljem domov.« Te odkrite besede so dedku odprle rano, ki jo je čutil, odkar je prepisal hišo Tini: »Torej priznaš, da te je sram, da si koruznik! Mislim, da je kar prav, da ti je neprijetno. Tudi meni ni vseeno, kaj si bo Jezus mislil o tebi. Gotovo si misli, da si slabič, ko si tako trmast, da mojo vnukinjo držiš v grehu. Bog že ve, zakaj je vama dal le pravnukinjo Ano. Ne dovolim, da me pelješ k maši, saj bo samo pohujšanje!« Besede o le eni pravnukinji so zarezale v Rokovo srce. Kaj bi tedaj lahko Rok naredil, ki je bil na višku moči, si lahko le predstavljamo. V sobo je skočila vnukinja Tina, ki je poslušala dedkov povzdigujoč glas za vrati: »Dedek, ne obsojaj naju, saj tudi Kristus ni obsodil grešnice. Vsi imamo kakšno napako ali pa vsaj zloben jezik.« »A tako, sedaj pa še ti držiš z njim. V mojo sobo nima več vstopa, tudi pri vaši mizi ne bom več jedel. Če mi boš kaj prinesla, bom pojedel, drugače pa bom najel služkinjo, da bodo vsi ljudje vedeli za tvojo hvaležnost.«

Tesnoba velikonočnega pogovora je bdela nad njimi vse leto. V njihovih srcih je nastala puščava. Tina se je zavedala, da mora poravnati hribe in zasuti prepade, ki so nastali med njimi. Toda, kako naj to stori. Kako se naj sooči s svojo notranjostjo brez Kristusa. Kje naj dobi moči, da se bo z Rokom pogovorila o prepadu, ki njima ne dovoli civilne, kaj šele cerkvene poroke. Počutila se je izžeto, potlačeno, nemirno in razdvojeno. Tudi Rok se je pogosto zalotil v mislih: »Kakšen je ta Bog, ki je dovolil, da sta njegovi hčerki umrli, še preden sta se rodili. Spomnil se je sicer duhovnikovih besed, ko je njemu in Tini v času najhujše stiske dejal: »Jokati in žalovati je čisto človeško. Celo Jezus je jokal, ko je njegov prijatelj Lazar umrl. Vendar kristjani se tu ne ustavimo. Vemo in verujemo v posmrtno življenje. Težke so misli ob rojstvu: Veselimo se, ker je tudi ta človek rojen za nebesa, ki jih bo dosegel prek zemeljske smrti. Toda če ni večnega življenja, potem tudi naše življenje izgubi slej ali prej smisel. Ideja liberalizma je uživaj, dokler lahko, potem je tako in tako vsega konec. Kako velika je zmota ljudi, ko nasedamo tem hudičevim pastem. Ko človek pride do trpljenja, takrat ga blišč tega sveta zavrže. Takrat ni več nikomur potreben. Tedaj odpovedo lažni preroki v raznih vzhodnjaških gibanjih, ki obljubljajo, da si bo človek naredil raj in se bo sam odrešil. Mnogi šele v najtežjih duševnih stiskah najdejo pot do usmiljenega Jezusa.« Te besede so bile Rokovemu razumu popolnoma jasne, srce pa jih ni moglo sprejeti. Preveč je bilo ranjeno.

Tudi ded je sčasoma spoznal, da je preveč gospodovalen. Zavedel se je, da Bog ne prihaja po vrvežu in blišču mestnih promenad, ampak po trnovih poteh njegovega srca. Spomnil se je svoje Mici, ki v najtežjih trenutkih ni kričala, temveč je v molitvi prosila Boga. Nikoli ni ob koncu molitve pozabila izreči Jezusovih besed v silnem duševnem trpljenju na Oljski gori: »Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti.« Ded je dan za dnem v molitvi rožnih vencev prosil Jezusa, da bi bil dovolj ponižen, da bi v njihovo hišo prišlo pristno veselje. To je veselje srca, ki ga ne more nihče uničiti. Veliko je premišljeval tudi o svojem srdu na povojno komunistično oblast, ki mu je vzela najlepša leta.

V njihovi hiši je postala vez med dedkom, Tino in Rokom šestletna pravnukinja Ana. Ta je vsako popoldne po končanem vrtcu v dedku našla človeka, ki ji je bil vseskozi na razpolago. Poslušal jo je o dogodivščinah v vrtcu, lovil žogo na vozičku, ob deževnih dneh ji je pripovedoval pravljice in spomine iz svojega otroštva. Pogosto ji je govoril o piškotih, zelenjavnih enolončnicah ter kruhu

iz peči, ki jih je znala narediti prababica Mici. S pravnukinjo je prepeval ljudske pesmi. Ob tem je bil še posebno narcisoiden, saj si je v mislih venomer ponavljal: Posluh in glas ima pa po meni.

Pred vsemi svetimi se je pravnukinja Ana igrala s svečkami, ki jih je Tina kupila pri Karitas. Na belih svečkah so bile zanimive nalepke. Pradedku je pokazala svečko z angelčkom in ga povprašala: »Ali je tudi tebi ta svečka všeč?« »Seveda, saj ima sličico angelčka. Ta me spominja na nebesa, kjer so gotovo že tvoja prababica in tvoji sestrici, najlepši angelčki, ki nas varujejo pred nesrečo.« Mami Tina, ki je slišala pogovor, je Roku predlagala, naj se ponudi pradedku, da ga pelje na grobove. »Ne vem, če si je letos zaslužil to mojo žrtev. Ti še ne veš, kako glasno govori, ko se ozre proti grobovom partizanov. Mnogi ljudje se ozirajo proti njemu, jaz pa zardevam.« »Vem, Rok, tudi meni so prijateljice že povedale, da pradedek ne pozna besede sprava in je sila nestrpen. Prosim te, potrudi se, pojdi čez zamere in pokaži, da si čudovit človek, takšen, kot v resnici tudi si, mu je predlagala Tina. »Prav zaradi tebe se bom ponižal in ga povprašam,« je malo nejevoljen dejal Rok. Praded je z veseljem sprejel Rokovo ponudbo. Rok je na grobu prižgal svečko z angelčkom. Milo se mu je storilo. Srce je zakrvavelo ob misli na deklici, ki sta prehitro prišli na ta svet. Kako bi bil ponosen na tri deklice. Gotovo bi bile ravno tako iznajdljive in radovedne kot sestrica Ana. Praded je vstal z vozička ter pokleknil. Skoraj se je sesedel. Rok ga je prijel in hotel posaditi nazaj na voziček. Tedaj mu je praded Jože dejal: »Rok, prosim te, da me držiš, da bom lažje kleče zmolil za duše moje Mici in obeh pravnukinj. Prepričan sem, da ne potrebujejo več naših molitev. Ker pa angeli ne poznajo hudobije, jo bodo gotovo namenile tistim, ki jo še potrebujejo.« Začel je moliti očenaš. Tudi Rok je tiho momljal, ker se je bal opazk ljudi. Ko sta molila »in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom«, so se njune oči srečale. V obeh so se lesketale solze. Po končani molitvi je Rok dvignil pradedka na voziček. Ko ga je peljal mimo spomenika, kjer so zabeležene žrtve okupatorja, je praded z roko nakazal, naj se ustavi. Bral je imena in letnice rojstev, iz katerih se je videlo, da so umrli prezgodaj, gledano s človeškimi očmi. Neobičajno mirno za ta kraj je dejal: »Z mnogimi od njih sem bil prijatelj. Na paši smo se zabavali ob ognju in pastirskih igrah. Plamen revolucije nas je ločil, verjetno pa bomo prav kmalu spet prijateljevali na drugem svetu.« Z desnico je spoštljivo naredil križ, Rok pa ga je po ustaljenem protokolu odpeljal še k spomeniku padlim v prvi svetovni vojni, v kateri je življenje izgubil pradedov stric, in k spomeniku domobrancev in povojnih žrtev. Tudi pri teh spomenikih je spoštljivo naredil križ in zamomljal: »Ali je res potrebna vojna, ki razplamti ogenj sovraštva, padajo pa mladi, ki bi lahko naredili še veliko dobrega?« V zadnjih mesecih je na radiu Ognjišče veliko slišal o tej podobi. Sedaj vidi Jezusa v belem oblačilu in z dvignjeno roko, ki blagoslavlja. Pradedu so najbolj padli v oči žarki iz Jezusovega srca. Rdeči so ga takoj zmotili, saj ga je ta barva preveč spominjala na revolucijo, modro beli pramen mu je bil bolj všeč. Takoj je spodil te zlobne misli, saj je dobro vedel, kako so večkrat na radiu povedali Jezusove besede, ki jih je zaupal s. Faustini: Žarki predstavljajo kri in vodo, ki sta privreli iz globine mojega usmiljenja, ko je bilo moje trpeče srce prebodeno na križu. Beli žarki predstavljajo vodo, ki očisti dušo, rdeči pa so kri, ki daje duši novo življenje. Praded Jože si je še zapomnil, da je Jezus usmiljen do vseh. Večji ko je grešnik, večjega usmiljenja bo deležen. Duša, ki bo prišla k Jezusu, bo potolažena, ker želi Jezus rešiti vse

duše, ki si želijo nebeškega kraljestva. Te misli so bile Jožetu še posebno všeč, saj je čutil, da mu ob pešanju moči življenje na zemlji ugaša. Roka se je dotaknil napis: Jezus, zaupam vate. Ko sta prišla iz cerkve, je bil ponovno vrvež, v cerkvi pa je bil mir. Rok je spoznal, da v vrvežu težko srečaš Boga, ki bi te nagovoril.

Na praznik vseh svetih je proti večeru Tina predlagala svojemu dedku Jožetu, da bi se v molitvi rožnega venca spomnili duš v vicah. Oh, kako je bil tega vesel! Po končani molitvi je postregla z žolco, ki so jo jedli le za ta praznik. Praded se je razgovoril: »Do letošnjega spora s teboj, Rok, nisem želel misliti na smrt. Ko sem se nato mesece kujal ter te skoraj nisem hotel videti, pa se je v moje misli prikradla misel na smrt. Misli na minljivost so bile v mladosti nepomembne, saj sem živel le za mojo Mici, v srednjih letih sva imela z ženo veliko dela z gradnjo te hiše in obema otrokoma; ko sem se upokojil, me je napadla bolezen. Tedaj sem popil vse čaje in pojedel vsemogoče jedi, ki jih je pripravljala moja Mici, da sem ozdravel. Njena nenadna smrt me je prizadela, vendar so vsakodnevne skrbi z gospodinjstvom odvračale slutnjo smrti. Po sporu, ko sem bil za nekaj tednov brez tvoje pomoči, Rok, pri prevozih z vozičkom v naravo, pa sem pomislil: Saj bo treba vendar enkrat umreti! Brskal sem po svojem življenju. Kar nekaj težkih grehov sem naredil. Vest se je začela oglašati, da bo težko priti v nebesa k moji Mici in pravnukinjama, če ne bom razčistil z ljudmi, ki sem jih imenoval komunisti.« Tina je sledila tej izpovedi in ga povprašala: »Kaj pa so ti tako hudega naredili? Saj si vendar v tistem času zgradil hišo, v kateri živimo, kupil si avto, šolal oba otroka. Ko si govoril zgodbe o revščini v svojem otroštvu in dobrinah, ki si jih pridobil v času povojne oblasti, se mi zdi, da si veliko pridobil.« »Draga vnukinja in Rok, poslušajta, medtem ko Ana dremucka na kmečki peči. Materialno so se časi res popravili. Oblast pa je zatrla moje veselje. Ker sem bil sin domobranca, nisem smel vedeti, kje je moj oče ubit. Takoj po vojni, ko sem že malo gledal za svojo Mici, so me za tri leta poslali na služenje vojaškega roka. Tam sem se res veliko naučil o elektriki, saj je bilo potrebno tudi s pomočjo vojske državo elektrificirati. Ker sem bil sin domobranca, sem bil pogosto deležen prevzgoje, ki se naj bi končala z vstopom v komunistično partijo. Tega pa nisem hotel narediti, saj nekaj vere je le bilo v meni, zato sem bil pogosto šikaniran in deležen poniževanj. Po končani vojski sem dobil dobro službo v elektropodjetju. Po dveh letih sva bila z Mici na oklicih. Toda ko sem v gostilni plačal nekaj rund za slovo od ledek stanu, sem v pogovoru dejal: "Naš sistem ni nič drugačen kot pred vojno. Korita so ostala enaka, le pujsi so se zamenjali, še hujši teror je kot pred vojno." Te besede je slišal ovaduh. Že naslednje jutro so me odpeljali na policijsko postajo v Novo mesto, kjer sem odsedel dve leti. Rok, ti si sedaj, ko si v najboljših letih, lahko predstavljaš, kaj pomeni mlademu fantu, ki je bil tik pred poroko, dve leti živeti v negotovosti, ali ga bo ljuba toliko časa zvesto čakala. Moja Mici je bila kljub raznim podtaknjenim ponudbam za poroko zvesta. Po dveh letih in pol sva se poročila. Ponovno so me zaposlili v elektropodjetju, vendar ker nisem hotel vstopiti v partijo, nisem napredoval. Ta spor s teboj, Rok, me je spravil iz lagodja v puščavo. V teh mesecih sem veliko premišljeval o moji jezi na ljudi, ki so služili prejšnjemu sistemu. Smrt in predvsem želja po nebesih pa od mene zahtevata, da jim vse odpustim. Predsednik države je s spomenikom sprave veliko naredil. Odločil sem se, da svojemu sodniku napišem pismo ter ga povabim na svoj 95. rojstni dan, ki bo zadnjo nedeljo v novembru, na praznik Kristusa Kra-

lja. Rok, tebe prosim, da boš oddal pismo na pošto in šel iskat tega mojega novega prijatelja. Tina, ti pa ne skrbi za posebno kosilo, saj veš, da stari ne pojemo ravno veliko in tudi razvajeni ravno nismo.«

Na nedeljo Kristusa Kralja sta se res srečala Jože in preiskovalni sodnik. Jože se mu je zahvalil za njegove kose kruha in koščke klobase na zaslišanjih. Preiskovalni sodnik Tone pa mu je dejal: »Oprosti, ker sem te moral obsoditi in dati kdaj pa kdaj tudi pretepsti. Če sem hotel rešiti svojo kožo, sem moral delati tako, kot je želela oblast. Kot verjetno veš, sem šel v partizane že leta 1941 s poštenim namenom, da se uprem okupatorju. Žal pa so vodilni komunisti izrabili ideale nas delavcev in kmetov po uporu tudi za revolucijo. Ko je bil človek enkrat v tem kolesju, je moral tako delati, sicer bi ga takoj ubili.« Jože mu je rekel. »To, da si v srcu pošten, sem takoj začutil. Obsodil si me na najkrajšo možno kazen. Kljub temu pa sem sovražil vse do letošnje jeseni vse, kar je bilo povezano s povojno oblastjo. Letošnjo jesen sem vendarle spoznal ob sliki usmiljenega Jezusa, da ne smem biti tako hudoben. Odpustil sem vsem, ki so mi kaj hudega storili, in molim zate in vse komuniste, da bi bili skupaj v nebesih.« »Jože, hvaležen sem ti za molitev. Kako si lahko srečen, ko veruješ v večno življenje. Jaz zaradi vsega, kar se mi je dogajalo po vojni, še ne verujem. Prosim pa te, bodiva prijatelja in moli zame.« Jože in preiskovalni sodnik sta se objela in skupaj zapela Zdravljico.

Na pragu adventa je Tina odšla do župnika, da mu pove svojo in Rokovo bolečino, ko jo je dedek Jože tako grdo oštel. Povedala mu je še, da je noseča, vendar se zelo boji, da ne bo ponovno prišlo do spontanega splava. Ostareli župnik jo je pomiril. »Ne ženita si k srcu, kaj govorijo ljudje, pomembno je, da se imata rada. Gotovo poznaš Pavlovo hvalnico ljubezni. Med drugim pravi: Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbale. In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. Res je, da če nisi cerkveno poročena, ne moreš prejemati Jezusa v svetem obhajilu. Cerkev pa tudi takšne pare vabi k dejavnemu verskemu življenju. Nihče ti ne more odvzeti milosti, ki jih prejmeš pri spovedi. Tina, nisem še pozabil tvojega petja. Vključi se v zbor. Tudi Rok je bil vrsto let eleganten ministrant, ki je v vsakem delu bogoslužja vedel, kaj je potrebno storiti. Kolikokrat je bral berilo. Pridita in črpajta moč iz liturgije.« »Saj bi prišla, vendar se bojiva zlobnih jezikov,« je zaskrbljeno rekla. »Župnik ji je modro odgovoril: »Pregovor se glasi: Če želiš, da se bo grdo o tebi govorilo, potem se poroči ali pa bodi dejaven kristjan. Le o mrtvih se mora vse dobro govoriti. Torej ne oziraj se na klevetanja. Vesel sem, da si noseča. V adventu, ki je pred nami, se hrepenenje po Luči, ki prijaha od dojenčka v betlehemskem hlevu, še okrepi. V molitvi bom klical blagoslova na vašo družino. Pogumno naprej.«

Tina je Roku omenila pogovor pri župniku. Sklenila sta, da dedku povesta veselo novico o pričakovanju dojenčka, hkrati pa mu bosta obzirno povedala, da ju dedkove besede bolijo. Čakala sta na primeren trenutek. Ko je dedek končal prepevati s pravnukinjo pesem Vi oblaki ga rosite in je Ana odšla v svojo sobico risat pismo Miklavžu, sta stopila do njega. »Dedek, sporočam ti, da sem noseča. Z Rokom hrepeniva, da bi veselje in jok tega otroka napolnjevala naš dom. Rada bi ti še povedala, da najini duši krvavita zaradi tvojih očitkov Roku. Rekel si mu, da se rodimo za nebesa. To je sicer res. Ti si star, bliža se ti konec življenja in lahko

gledaš na smrt z zornega kota večnosti. Naju pa to boli. Veva, da sta pri Bogu, srce pa krvavi. Ko si rekel Roku, da Bog že ve, zakaj se je to moralo zgoditi, ga je prizadelo. Jaz mislim, da Bog ni maščevalen, da bi zaradi mojih grehov trpeli otroci. Ti si velikokrat, če si bil na koga jezen, rekel: Bo že dajal odgovor.«

Tišino je prekinil dedek: »V teh mesecih sem veliko molil in premišljeval. Bilo mi je dano spoznati, da je vera v srcu. Spoznal sem, koliko slabih misli sem trosil naokoli, ko sem vseskozi nergal in se jezil nad revolucionarji. Tudi ti bodo deležni božjega usmiljenja. Globoko se opravičujem vama, Rok in Tina, ker sem bil jezen zaradi vajinega načina življenja. Nisem teolog, poznam pa Pavlove besede o ljubezni. Njihovo moč sem tudi okusil. Vem le to, da če jaz ne bi bil cerkveno poročen, bi bil ločen. Že v zrelih letih sem na sindikalni zabavi naredil neumnost. Zatreskal sem se v sodelavko. Po kakšnem mesecu nisem več mogel živeti dvojnega življenja. Odločil sem se, da zapustim ženo. V kovček sem pakiral osebne stvari. Pri tem sem našel poročni listek, ki sem ga dobil ob cerkveni poroki. Začel sem brati: Jaz, Jože, sprejmem tebe, Marija, za svojo ženo in obljubim, da ti bom ostal zvest v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju, da te bom ljubil in spoštoval vse dni svojega življenja. Te besede so me prizemljile in streznile: Kaj sploh počneš, ali nisi nikoli ljubil Mici? Odšel sem k spovedi, se pokesal, predvsem pa sem naredil trden sklep. Z Bogom sem se že pobotal. Bal sem se resnico o mojih zunajzakonskih izletih povedati ženi. Srce mi je govorilo: Če si bil prej junak, da si varal ženo, bodi še sedaj. Vse ji povej, opraviči se ji ter obljubi, da ji boš zvest. Mojo Mici je moja izpoved vrgla iz tira. Posta je rdeča kot puran. Pripravljen sem bil sprejeti vse njene očitke. Ona pa je zaihtela in dejala: Saj se mi je zdelo, da v zakonu nekaj škriplje. Tega od tebe nisem pričakovala. V sobi je nastala dolga mučna tišina. Kako bi bil tedaj srečen, da bi mi povedala vse grde besede, da bi mi prisolila zaušnico. Toda nič od tega. Po dolgem ihtenju in mučni tišini je vzela vžigalico, prižgala zakonsko svečo in začela moliti rožni venec. Pridružil sem se. Po končani molitvi je dejala: Najprej sem ti hotela povedati litanije tvojih slabosti, ki so se nabrale v petnajstih letih zakona, ter te odsloviti, saj s takšnim pokvarjencem ne bom več živela. Spomnila pa sem se duhovnikovih besed pri poroki: Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči. Zato ti vse odpustim in ne delaj več neumnosti. Kar nekaj let sem se trudil, da se je rana zacelila. Sedaj je že skoraj petnajst let v večnosti. Imam jo čedalje raje, ker vem, da je moj angel varuh. Gotovo mi je pomagala, da sem se pobotal s svojim povojnim sovražnikom. Sedaj vidita, zakaj je za mene tako pomembna sklenitev zakonske zveze v cerkvi. Obljubim vama, da bom veliko molil za vajino družino in dojenčka, ki ga pričakujeta.«

Ko je Tina pogledala skozi okno, je opazila, da rosi. Kako je to čudovito! Ko pade rosa, navlaži polje. Zjutraj se zalesketče v soncu. Kapljice postanejo biseri. Kakšna prispodoba! Tudi Bog na nas razliva roso usmiljenja in ljubezni. Nad nikomer ni obupal. Iz nas izvablja novo življenje, ki se spreminja v adventno hrepenenje po odrešeniku, ki ozdravlja naše rane. Advent je čas tišine. Tina je predlagala: »V adventu so dnevi kratki, zato imamo veliko možnosti, da se družimo ob adventnem venčku, molimo ob svečki, premišljujemo in se imamo radi. Ustvarimo prostor v sobi našega srca za premišljevanje, za odložitev skrbi in morečih misli. Porabniška misel se boji srečanja s samim seboj, zato si je izmislila številne lučke ob začetku adventa, razprodaje, veseljačenja. Žal pa sodelovanje v toku »norega decembra« človeka le

osiromaši. Predlagala je: Bodimo si prijatelji, molimo drug za drugega in vse tiste, ki najbolj potrebujejo naših molitev. Danes zli duh ne govori, da ni Boga, danes pravi: Privošči si vse, kar moreš, postani ti Bog. Zaradi tega je v tem času, ko nam ne manjka materialnih dobrin, toliko nesrečnih družin.

Po Miklavžu je vetrolom odkrival strehe. Rok se je pridružil svojim tovarišem, prostovoljnim gasilcem, ki so prekrivali strehe in reševali stiske ljudi. Že močno utrujenemu Roku je na slemenu strehe spodrsnilo. Začel je drseti. Začel se je loviti ob snegolove. Niso ga zdržali. Konec je. Adijo, Tina, Ana, dedek Jože in vsi, ki vas imam rad, so misli spreletele Roka. Ko se je zavedel, je visel med nebom in zemljo. Kot Kristus. Ali bo žleb zdržal mojo težo? Vedel je, da ga bodo gasilski tovariši kar se da hitro reševali. Ali bo to še dovolj zgodaj, da ne bo padel? Kaj se mi lahko zgodi ob padcu? Prstov ne čutim več. Kako naj padem, da si ne bom zlomil tilnika? Bog, pomagaj mi! Tedaj pa je začutil, da ga nekdo podpira. Na obeh straneh njegovega trupa sta bili dve ptici. Podpirali sta ga in razbremenjevali težo telesa. Saj to sta angela! To sta moji deklici, ki ne bosta dovolili, da me zapustijo moči! Kako so ga varno prijatelji gasilci spravili na trdna, ni vedel. V spominu mu je ostalo le srečanje s svojima deklicama – angelčkoma.

Po tem dogodku se je odločil, da bo s Tino in Ano začel hoditi v cerkev. Božična devetdnevnica je bila prava priložnost. Z lučko v roki je ponosno hodil po cerkvi. Plamenčki so ga spominjali na Jezusa, Luč, ki preganja strah iz naših src, ko ne moremo več obvladovati svojih čustev in smo polni predsodkov. Z Ano sta vsak dan postavljala del jaslic. Deda pa je v teh dneh vse molitve in križe starosti namenjal za njihovega novega družinskega člana, ki ga je v svojem telesu varovala vnukinja Tina. Tina in Rok sta pred božičem osvežila svoji duši v spovedi. Veliko prahu se je nabralo v letih, ko sta se izogibala spovednici. Iz nje je vsak od njiju stopil z velikim olajšanjem.

Na božični večer je dedek Jože poprosil Roka, da on prevzame od njega lonec s kadilom. Roku je še dejal: »Dragi Rok, od sedaj si ti varuh našega doma. Oprosti mojemu zlobnemu jeziku. Že ko je Tina prvič omenila, da ima fanta, ki je tudi gasilec, sem vedel, da imaš odprte dlani, ki rade pomagajo ljudem v stiski. Če ne bi v tvojem srcu gorela lučka dobrote in posluha za sočloveka, potem gotovo ne bi bil gasilec. Upam, da mi nisi preveč zameril, ko sem pogosto govoril o poroki, ker vem, da mi je božja ljubezen s pomočjo tega zakramenta rešila zakon.«

Po blagoslovu hiše in molitvi rožnega venca sta Tina in Rok zaupala dedku: »Danes greva k polnočnici. Prosiva te, da boš pazil na pravnukinjo Ano. Čeprav sva si olajšala duši pri spovedi, bova še počakala z obhajilom. Prejela ga bova po najini poroki. Na ta način bomo še bolj podobni nazareški družini. Veva, da bodo prišle tudi stiske, vendar luči, ki jo izžareva Jezus v jaslicah, ne more premagati nobena tema.

Dedku je vzelo sapo. Rekel je le: »To je najlepše božično darilo, ki sem ga kdaj koli prejel. Če bosta molila in se imela rada, trdno verujem, da vaju tudi rob prepada ne bo posrkal. Vedno si vse odpustita, tako kot je meni moja Mici. Zakon, požegnan z blagoslovljeno vodo, bo odganjal zlo in temo tega sveta. Zapojmo še Sveto noč, pesem, ki je največkrat zapeta. Besedilo te pesmi govori o noči, ki jo je Jezus s svojim prihodom razsvetlil ter našim dušam podarja mir, upanje in odrešenje.«

Pon. 25. 12. **BOŽIČ** *Anastazija* *Evgenija*	Vid. Pdg. Kom. Vid. Vid.	24.00 8.00 9.00 10.30 16.00	Za farane Neža in Stane Škoda, obl., Pdg. Padli in pogrešani Kompoljci Zalka Jaklič, obl., Z. v. Jože Novak, obl., K. 68 Ivanka Tiselj, obl., Z. v.
Tor. 26. 12. ŠTEFAN Dan samostojnosti	Vid. Pon. Vid. Kom.	7.30 9.00 10.30 18.00	Tone Novak, Vid. 7 Pok. domobranci Za domovino Jože Strah, obl., K. 8
Sre. 27. 12. *Janez, ap.*	Vid.	7.00	Frančiška Novak, Vodice, obl.
Čet. 28. 12. *Nedolžni otroci*	Vid. I. G.	18.00 18.00	Marjeta Cimerman, obl., Hoč. Po namenu Ilove Gore
Pet. 29. 12.	Vid.	18.00	Franc in Frančiška Zabukovec, Vid.
Sob. 30. 12. *Feliks*	Vid. Kom	8.00 18.30	Anton Grm, 30. dan Rudolf in Marija Strah, obl.
Ned. 31. 12. Sveta družina *Silvester*	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane v zahvalo V zahvalo B V zahvalo I. L. Metka in Branko Težak, obl., M. v.
Pon. 1. 1. 18 *MARIJA,* *Bož. Mati, novo leto,* *dan miru*	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Vsi Smrekarjevi, Pdg. Vidmarjevi Ustanovna maša Ivana in Alojz Babič, obl., B. v.
Tor. 2. 1. *Bazilij*	Vid. Kom.	18.00 18.00	Jože Prijatelj, Vid. Mirko Buščaj, obl.
Sre. 3. 1.	Vid.	7.00	V čast Mariji
Čet. 4. 1. *Angela*	Vid.	18.00 18.00	Za zdravje Jožice Štupnik (sošolci) Frančiška Mohar, obl., C.
Pet. 5. 1.	Vid.	18.00	Janez Škoda, Pdg.
Sob. 6. 1. Gospodovo razgla- šenje *Trije kralji*	Vid. Pon. Vid. Kom.	9.00 10.30 18.00 18.30	Milena Šuštar, obl., B. v. Jože Škulj Alojz in Ivanka Vesel, obl., Predst. Irena in Mirko Babič
Ned. 7. 1. JEZUSOV KRST *Rajmund*	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane Karel Lenarčič, obl. Jože Štih, obl., V. Marija Lavrič, obl., Z. v.

Izdal: ŽU Dobrepolje-Videm. Tel.: 7807-207. Odg.: Franc Škulj, žpk. Tisk: Partner Graf d.o.o.